

Kapitola první

Bylo to uprostřed noci. U mých dveří stáli dva policisté a před nosem mi mávali zatykačem.

„Musíte jít s námi,“ říkali.

Měl jsem na sobě jen boxerky a z očí jsem si potřeboval vymnout rozespalost. Pořád jsem se ještě neprobudil do reality. Prozatím jsem nedokázal určit, jestli sním, či bdím.

„Nerozumím,“ opáčil jsem. „Co jsem provedl?“

Policista se zapadlýma šedýma očima dlouze a podrážděně vydechl, jako by ho vyslovení jediné věty neuvěřitelně zatěžovalo. Nakonec ale řekl: „Vy velice dobře víte, co jste provedl.“

Na zápěstí mi zacvakli želízka. Kov mě zastudil a konečně přivedl k vědomí.

„Já to ale vážně nevím,“ namítl jsem. „Co se to děje?“

Dostrkali mě na zadní sedadlo auta a před nosem mi zabouchli dveře. Na příjezdové cestě před mým domem se spolu ještě chvíli bavili tlumenými, nevraživými hlasy – přes uniformy jim klouzaly záblesky červených policejních majáků.

Na zadním sedadle policejního vozu jsem si připadal ukrutně nahý a zranitelný. Neměl jsem boty ani doklady. Šíleně jsem si potřeboval odskočit. Z rozepnutého poklopce mi vyčuhoval penis, ale jelikož jsem měl ruce za zády, nemohl jsem si ho schovat nebo alespoň posunout. Pod neobřízanou předkožkou mi kolem okra-

je žaludu zaschla vrstvička semene. V noci jsem musel mít s někým sex. Ale s kým? To jsem si nepamatoval. Když policisté usedli na přední sedadla, Šedoočko se ke mně otočil a zavrtěl hlavou.

„Řeknete mi už, proč mě zatýkáte?“ zeptal jsem se a předklonil se ve snaze zakrýt břichem obnažený penis.

„Nic vám říkat nemusíme,“ odpověděl policista za volantem. Pohlédl na mě ve zpětném zrcátku, zatímco si ze světlého knírku ometal práškový sýr z křupek Cheetos. „Teda jako už nemusíme.“

Od doby, kdy moc nad zemí převzali křesťanští konzervativní extrémisté, se dennodenně dramaticky měnila legislativa. Policie měla více pravomocí než kdykoliv předtím. Církev z výplatní pásky všech lidí odebíraly ohromná procenta, ať jste chodili na mše, nebo ne. Volby byly pro většinu společnosti věcí minulosti. A neuvěřitelně omezována byla média. A jak se tak pořád zaváděly všechny ty nové konzervativní zákony, opravdu mě zajímalo, co jsem podle nich udělal, že mě bylo nutné zatknout. Mohlo to být cokoliv.

Obrátil jsem se na Šedoočka. Domníval jsem se, že pokud se vůči němu budu chovat s dostatečným respektem, na informace třeba nebude tak skoupý.

„Můžete mi to, prosím, i tak sdělit?“ zeptal jsem se ho. „Opravdu nemám nejmenší tušení, o co tady může jít.“

Když Knírač odbočil z příjezdové cesty, k Šedoočkovi prohodil: „Prostě si ho nevyšímej.“

„Prosím...“ nevzdával jsem se.

Šedoočko zasténal, jako kdyby se chtěl zeptat: *Kdy už budu mít po směně, abych se mohl jet v klidu upít k spánku?*

„Tohle přece musíte vědět sám,“ prohodil ke mně. „Před dvěma týdny jste obdržel obsílku s předvoláním a po ní ještě tři upomínky.“

„Promiňte, pane. Pořád nevím, o čem to mluvíte. Jakou obsílku?“

„Přišla vám poštou,“ dodal.

„Jenže kdo se v dnešní době ještě dívá do schránky?“ řekl jsem mu. „Pošta je drahá. Používám už jen e-mail.“

Od privatizace pošty se nejenže platilo za odesílání dopisů a balíčků, ale do peněženky jste museli sahat, i když jste je přijímali. A to dokonce i v případě reklamních tiskovin. Takže stejně jako většina lidí, co se nenechává ráda odírat, jsem dnes už žádné fyzické poštovní zásilky nepřijímal, bez ohledu na to, kdo je odesílal.

„Takže vy jste to doopravdy nevěděl?“ zeptal se Šedoočko.

Zavrtěl jsem hlavou. „Čeho se to předvolání týkalo? Měl jsem se dostavit k soudu nebo něco takového?“

Policista zavrtěl hlavou.

„Ne...“ Řekl to trochu tišeji, téměř s účastí v hlase. „Bylo to předvolání k svatbě.“

„Předvolání k svatbě?“

„Dnes jste se měl ženit, ale nedostavil jste se k obřadu.“

Na sedadle jsem se ohromeně opřel a zadíval se na něho zmatenýma, přimhouřenýma očima. Najednou mi už ani nevadilo, že mi z boxerek vykukuje penis.

„O čem to mluvíte? To má být nějaký vtip?“

„Žádný vtip to není,“ ujistil mě. „Byl jste předvolán jako ženich k svatbě, ale nedostavil jste se na ni, takže rodina nevěsty podala trestní oznámení. Byl na vás vydán zatykač.“

Jeho slova ve mně zmatek ani v nejmenším nerozptýlila.

„Promiňte, pane, ale pochopit něco takového je skoro nad moje síly. Za prvé, nebyl jsem vůbec zasnoubený. Za druhé, odkdy se za trestný čin považuje to, že někoho ve svatební den pustíte k vodě?“

„Vy snad nečtete noviny a nesledujete televizi?“ podivil se policista. „Takový zákon platí už skoro dva roky.“

Nato se do debaty vmísil jeho kolega se světlým knírkem. „Neznalost zákona neomlouvá.“

„Ale proč?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě kvůli dětem.“

„Pořád vám nerozumím.“

„Tu dívku jste přivedl do jiného stavu, uvědomujete si to?“ zeptal se Šedoočko. Mluvil tónem, jako by měl před sebou desetiletého kluka.

„To jako vážně?“

„Ano, to jako vážně. A nová legislativa nařizuje, že ženy už nesmí mít děti mimo svazek manželský. Jakmile jste tu dívku přivedl do jiného stavu, přestal jste mít právo být svobodný mládenec. Těhotenství

bylo nahlášeno, byla provedena analýza DNA a podle zákona jste se dnes měli vzít. Tím, že jste nechal stát těhotnou nevěstu před oltářem samotnou, jste se dopustil mimořádně závažného zločinu.“

„Už se s tím vysvětlováním neobtěžuj,“ řekl Šedoočkovi jeho kníratý kolega. „Není možný, aby o tom zákonu nevěděl, když o něm vědí úplně všichni.“

Nevěděl jsem, co na to říct. Tělo jsem měl paralyzované zlostí, šokem, panikou. Zmatek jsem už překonal, protože jsem jim uvěřil. Jejich vysvětlení přesně odpovídalo duchu legislativy, jaký mohla schvalovat nová vláda.

Nová vláda tu starou svrhla z jediného důvodu: byla přesvědčená, že rodinné hodnoty by se měly prosazovat a podporovat více než cokoli jiného včetně práv jednotlivce. Podle nové vlády se smí účastnit voleb výhradně rodiny žijící ve vlastním bydlení, jež zplodily nejméně tři děti. Zakázány jsou všechny filmy a televizní pořady, které nejsou prorodinné. Držení a prodej pornografie je federální zločin. Aby se zamezilo řízení v opilosti, ve všech barech bylo zavedeno pravidlo konzumace nejvýš dvou alkoholických nápojů. Dokonce i nadávání na veřejnosti se nyní trestalo stodolarovou pokutou.

Věděl jsem, že mimo zákon byly postaveny potraty. Věděl jsem také to, že je protizákonné se rozvádět, pakliže jsou ve vztahu děti. Neměl jsem ovšem ponětí, že je proti zákonu mít nemanželské děti. Takže když teď otěhotní nějaký pár, nejenže si musí dítě ponechat, ale podle zákona teď musí také uzavřít manželství a v něm setrvat bez ohledu na to, zda se lidé, kte-

ří do něj vstoupili, mají ještě rádi. Pokud děti nejste schopni náležitě vychovávat v přívětivém rodinném prostředí, dopouštíte se velice závažného zločinu.

„Takže co se teď se mnou bude dít?“ zeptal jsem se policisty. „Jak se trestá neúčast na vlastní svatbě?“

Oba muži se na sebe podívali. Bylo na nich vidět, jak jsou rádi, že se sami neocitli v mojí situaci. Pak Šedoočko opět pohlédl na mě.

„Nejnižší trest je osmnáct let,“ řekl mi.

„Osmnáct let?! To si snad děláte prdel?“

Knírač mě za použitý vulgarismus zpražil pohledem, ale dál to nechal být. Rozhodli se, že za tohle mě pokutovat nebudou.

„Prostě jste si ji měl vzít,“ poznamenal Šedoočko. „Věřte mi, že osmnáct let v roli táty od rodiny je mnohem lepší volba než nějakých osmnáct let za katrem, a to i když s manželkou kdovíjak nevyházíte.“

„Jenže já jsem o tom neměl nejmenší tušení,“ hájil jsem se. „Já jsem ani netušil, že ta ženská se mnou otěhotněla.“

Policista se chvíli přehraboval v papírech.

„Dokura Silivasiová,“ prohlásil nakonec. „Říká vám to něco?“

Jméno jsem si několikrát v duchu přeříkal a snažil se k němu přiřadit tvář.

„Ne, vůbec nic.“

Ale neočekával jsem, že to dokážu. Jsem totiž swinger. Spím se spoustou žen. Jejich jména si skoro nikdy nepamatuju. Přesto mě mrzelo, že jsem nezjistil, kdo je Dokura zač.

„Kdy přesně otěhotněla, to náhodou nevíte, že?“ zeptal jsem se.

Policista se začal znovu přehrabovat v papírech. „Těhotenství bylo nahlášeno před třemi týdny. Tehdy byla těhotná asi šest týdnů. Takže jste s ní musel mít styk před nějakými dvěma měsíci.“

„Před dvěma měsíci?“ zadíval jsem se z okýnka a přemýšlel nad tím.

Jen tak z hlavy mě napadalo skoro dvanáct žen, které by mohly přicházet v potaz. Ale byl jsem si jistý, že mohlo jít klidně i o další ženy, které si už nevybavím.

„Jak vypadá?“ zeptal jsem se. „Nemáte její fotku?“

Policista se zapadlými šedými očima zavrtěl hlavou.

Jeho kolega se světlým knírkem řekl: „Na tom, jak vypadá, ve skutečnosti nesejde. Propásl jste šanci udělat správnou věc, a teď na dlouhou dobu skončíte za mřížemi.“

„Jenže já až do teď o ničem takovém nevěděl. Kdybych to věděl, nejspíš bych se na ten obřad dostavil.“

Nebo bych přinejmenším zmizel dřív, než mě přijedou zatknout.

„Smůla,“ řekl Knírač. „Teď už to bude na soudu.“

„Dnešek technicky vzato ještě neskončil,“ namítl jsem. „Kdybych se stihl oženit do dnešní půlnoci, pro zatčení byste neměli důvod, je to tak?“

Na to nic neřekli.

„Je to tak?“ zopakoval jsem.

„Na to už je pozdě,“ řekl Knírač.

„Pořád ale máme datum, kdy se měla svatba konat. Copak můžete někoho zatknout jen za pozdní příchod?“

„Svou příležitost jste propásl,“ vrtěl hlavou Knírač.
„Za padesát minut máme půlnoc.“

Šedoočko směrem ke svému kolegovi dlouze a významně vydechl. „Ne, on má pravdu.“

Potom se otočil ke mně. „Než vás sebereme, přísně vzato bychom vám ještě jednu šanci pojmout tuhle dívku za ženu dát měli.“

„Pročs mu to sakra říkal?“ obořil se na něho jeho kníratý druh. „Mně se takhle uprostřed noci až někde na území Usagi nechce.“

Ke mně Šedoočko řekl: „To trestní oznámení by se pravděpodobně mohlo stáhnout, pokud byste si byl ochotný onu dívku ještě dnes v noci vzít. Chtěl byste to tak udělat?“

Přikývl jsem. Nevěděl jsem, co jiného bych mohl vymyslet.

„Jste si jistý? Jestli hodláte tuhle možnost využít jen jako příležitost k útěku, dopadne to s vámi o dost hůř. Osobně se o to postarám.“

„Jsem si jistý,“ řekl jsem. „Budu mnohem radši otec než vězeň.“

Šedoočko přikývl a věc nahlásil.

Kapitola druhá

Jakmile policisté záležitost nahlásili, nějakou dobu se se mnou nebavili. Auto otočili a najeli na dálnici.

„Takže je to v pohodě?“ zeptal jsem se jich nakonec. „Ožením se, nebo skončím za mřížemi?“

Šedoočko se na mě ohlédl. „Svatba stále probíhá. Bylo nám řečeno, že pokud se na místo dostavíme do hodiny, veškerá obvinění budou zrušena a pořád se ještě můžete vzít.“

„Moment, ona stále probíhá? Jak může v tuhle hodinu stále probíhat?“

Šedoočko neodpověděl.

Vyvezli mě z města. Po asi padesáti kilometrech někde v pustině z dálnice sjeli a pokračovali po úzké lesní silnici. Potom odbočili na ještě užší silničku. Nikde nebylo ani stopy po obydlích nebo vůbec civilizaci. Jakmile najeli na polní cestu, začal jsem propadat mírným obavám.

„Kam to jedeme?“ zeptal jsem se jich.

Nic neřekli.

Ozval se ve mně hlas, který vznesl otázku, jestli mě nevezou někde do lesa, aby mě sprovodili ze světa. Uvědomil jsem si, že není vyloučeno, že mi ohledně svatby a nového zákona lhali. Policisté v dnešní době měli pravomoc dělat si, co se jim zlíbí, a nečelit prakticky žádným důsledkům. Klidně si se mnou mohli hrát. Každým okamžikem jsem napůl očekával, že za-

staví, vytáhnou mě z auta a pak mi řeknou, abych jen tak v boxerkách a s pouty na rukou běžel mezi stromy. Dají mi desetiminutový náskok a pak mě budou pro zábavu pronásledovat.

Ale nezastavovali. Zajížděli čím dál hlouběji do lesa.

„Vždyť tady nic není,“ sdělil jsem jim. „To se mě snažíte nějak vykolejit, nebo co?“

„Vezeme vás na svatbu,“ ubezpečil mě Šedoočko. „Koná se na území Usagi.“

Nevěděl jsem, o čem to mluví.

Knírač mě sledoval ve zpětném zrcátku. „Nezávidím vám, mladý muži. Ze všech ženských, co jste mohl zbouchnout, si vyberete zrovna Usagi.“

„Co je to Usagi?“ zeptal jsem se.

Otočili se a chvíli na mě upřeně hleděli. Knírače ani nezajímalo, že přitom řídí.

„Vy neznáte Usagi?“ zeptal se. „I když jste jedné z jejich žen naštěkal do boudy?“ Pak pohled stočil zpátky k cestě. „Chlape, vy vůbec netušíte, do čeho se to chystáte namočit.“

Šedoočko ze mě pohled nespouštěl. „Mně ani nepřekvapuje, že jste o nich neslyšel. O Usagi slyšel jen málokdo, kdo nežije v téhle oblasti. Ale co si budeme povídat, ve skutečnosti o nich skoro nic nevědí ani místní. Usagi do svých komunit nikoho zvenčí nevpuští.“

„To je nějaký kult nebo tak?“

„No, spíš než kult je to taková zvláštní subkultura. Představte si je spíš jako kvakery nebo cikány. Mají své vlastní zvyky, své vlastní krédo. Před vnějším světem se víceméně uzavírají.“

„Mají taky svůj vlastní jazyk,“ podotkl Knírač. „Je to mix...“ Otočil se k Šedoočkovi. „Jak se to říká? Čeho je to mix?“

Šedoočko odpověděl: „Jejich jazyk a etnický původ je mix několika kultur, ale nejvíc ze všeho se v nich mísí Romové a Japonci.“

„No, ještě nikdy jsem o nich neslyšel,“ přiznal jsem se, „a to jsem v těchhle končinách prožil celý život.“

„Jsou tady už několik desetiletí. Mám za to, že jejich kultura je stará několik staletí a menší ohnička téhle společnosti se dají najít v Asii a východní Evropě.“

Vrtěl jsem hlavou. „Vůbec nechápu, jak je možné, že jsem o nich nikdy neslyšel.“

Knírač řekl: „Já zas nechápu, že jste se s jednou z jejich žen dokázal vyspat. Jak se vám to vůbec podařilo? Mně tihle lidi nahánějí hrůzu.“

Začínal jsem se bát pomyslení, co jsem dal tak neuváženě do pohybu. Zeptal jsem se: „Co je na nich tak hrozného?“

„Hlavně ty jejich oči,“ řekl Knírač. „Mají oči nepřirozené barvy – jasně neonové modři. A vlasy mají tak černé, že vypadají jako dehet. Mimoto nemají absolutně žádný smysl pro humor. Nikdy se neusmívají. Vůbec nikdy.“

„Tohle všechno jsou jen báchorky,“ zavrtěl přede mnou hlavou Šedoočko.

„A taky nosí lidské kosti jako nějaké šperky,“ pokračoval Knírač. „A ženské mají zvláštní zmutované bradavky.“

„Jak to s těmi zmutovanými bradavkami myslíte?“

„Nevím. Prostě jen mají být nějak divné. Jako že mají třeba jasně fialovou barvu nebo jsou strašně dlouhé nebo něco takového.“

Nevzpomínal jsem si, že bych spal se ženou natolik divnou, aby odpovídala tomuto popisu. V minulosti jsem spal se spoustou divných holek. Na divné holky jsem vlastně vždycky působil jako magnet. Ale žádná z nich nebyla tak výstřední jako tyhle Usagi, které mi teď popisoval.

„Nevšímejte si ho,“ řekl mi Šedoočko. „Tohle jsou jen mýty a pověry.“

„Co vůbec znamená výraz Usagi?“ zajímalo mě.

„Znamená to králík.“

„Proč se jim říká zrovna takhle?“

Knírač se přidušeně zasmál. „Protože se množí jako králíci.“

Napřed jsem si myslel, že si ze mě střílí, ale Šedoočko pak souhlasně přikývl.

A Knírač hned navázal: „Jestli si vezmete Usagi, připravte se, že po prvním dítěti jich bude následovat dalších dvanáct. Pořád jim jde o to, aby jich bylo co nejvíc.“

Šedoočko pak na řidiče vrhl zlostný pohled. „A ty ho přestaň děsit. Fakt mě vytočí, jestli ho zavezeme tak daleko a on si to pak všechno na poslední chvíli rozmyslí.“

Knírač odpověděl: „Než si vzít Usagi, to nejspíš udělá líp, když půjde na pár desítek let bručet.“

„Už o tom nemluv. To dá.“

Pak jsem si všiml, jak se mi scvrkává penis a stahuje se zpátky pod poklopec boxerek.